

mogel povedati. Mlada dva sta stala ob oknu. Niti njiju senca ni legala čezenj... Nekam bridko je občutil stari gospod vso svojo odljudnost: »Glej,« si je mislil, »tako je s teboj. Ta Meta tvoja te je zagrebla pred svetom, da bi te kar gotovo nihče več kot živega človeka ne spoznal. O, strašna je ženska! Fallax, terribilis!« —

Nehote je moral pogledati na mlada dva, ki sta slonela ob oknu, in je zarja, spletena iz solnca in rosne meglice, sijala ob njiju glavama kot venec prečudne svetosti. Tisto trenutje je deklica okrenila glavo. Starček je videl v njene oči in obnemogel v čudni slabosti, povetil oči, prišel v zadrego in iskal ob sebi. Kar je našel, je bila knjiga z glupo idilo o Alojziju in Nežici, kako sta na sprehod plula na otok in se srečno vrnila kot ženin in nevesta. »Alojzij,« je sahnil starček po knjigi v sanji in domnevi, »cedro na gori pozna in ožep na skali, grško zna, kaldejsko in hebrejsko; Nežica,« je vedel še bolj nežno kakor o sestrici, o hčerki: »emblem je elizijskega miru in edenske nedolžnosti...«

Bral je zase, ni vedel, kaj vstaja iz šestih eklog Kosegartnove idile vanj. Vedel je le, da mu je v rokah knjiga, ki jo je bral davno, kakor v sanjah. Bral je, ni vedel, ali sanja ali bedi: Alojzij iz ekloge je bil in ni bil. Nežica iz pesmi je govorila in ni. Tako sta golčala, Alojzij in Nežica, kakor onadva, ki sta ob oknu slonela in jima je zarja iz solnca in meglè pletla dehtečo rožo ob glavi. Dejal je Alojzij:

»Torej Meta, gospa Meta v Begunjah je Vaša teta?«

Nežica iz ekloge je odgovorila:

»Prava teta ni, gospod doktor! Sestra je po poli moji materi.«

»Pa ste bili na obisku? Ali jo večkrat obiščete, gospodična?«

»Vsakih štirinajst dni.«

Za trenutje je Nežica iz ekloge prestala, potem je govorila:

»Vestè, naša teta je posebne vrste ženska. Uh! Take dobre, stare gospe so včasih sitne. Hoče, da jo redno obiščem vsakih štirinajst dni.«

»To nobena žrtev ni, gospodična,« je menil Alojzij, vsevešči o cedrah, ožepu in kaldejščini.

»Pa je,« je ugovarjala slika edenskega miru.

J. PLEČNIK: PROSTOR Z VAZAMI IZ RUSKE CARSKÉ MANUFAKTURE.

»Zakaj? Ali je Vaša gospa teta bogata? Vam pa zato seveda ni prilično —«

»Ni, a mama me silijo.«

»Da bi lepo doto dedovali, gospodična? Ne branite se je! Ljubezen počenja pri želodcu.«

»Zelo grdo mislite!«

»Govorim grdo. Sem pač pravnik. Ali ste zamerili?«

Stari gospod se je zganil: išče, kje je že čul ta vedri, posmehujoči se glas mladega človeka, kje že je čul mehki in topli zvok dekličje moči, ki govori, ne da bi hotela povedati, da je dekliški in samo osemnajst let mlad. Gospod svetnik čuti, da se dogajajo čudne reči na svetu. Povedal bi rad iz vsega srca po svoje. »Ne quid nimis,« bi dejal, »mlada moja! Ampak — tu sem še jaz v vozu, se nisem še zahvalil, da sta me v voz potegnili in da sem svojo ruto nazaj dobil. Ali bi blagovolila, da sedemo lepo in se lepo porazgovorimo, kakor gre? Saj nista kakor naša Meta doma. S teletom v hlevu čebrlja, z gospodom ne zna.« Onadva pa po svoje:

»Gospodična, to je jasno; dedovali boste.«